

KÉTLELKES NÉGYKEZESEK

VIRRASZTÓ

voltál már olyan egyedül
számoltad az ablaküvegen
lecsorgó esőcseppeket
csöpp csöpp csöpp
hány milligramm
a magány
pergetted ujjaid között
a pusztában a homokszemeket
Deus ex machina
rokkant rokka
nyugtalan vagyok ideges
mérges bogyóval jóllakott verebek
vak varjúk szemem vájják
ne lássam egyedül vagyok
nem mint az ujjam levágom
egyetlen hajszálon
függök ki ne tépd
emlékszem nem tudom mire
szórtüszőm dudorodik
a nagy semmibe
legmélyembe szorulva
csönddel teli a szám
füst a szárnyam fulladok
maszkot hordok
széndioxiddal telve
életúton baktatok
hol vagyok hol nem vagyok
elmúlok mint a visszhangok
olyan egyedül vagyok
ablaküvegen esőcseppé váltam
csorgok csorgunk csorgok

most örülni tudnék
akármilyen teremtménynek
elvakítanak az ablakon
beszűrődő fények
nappal óráiránt éjszaka
óraellenében görgetem
a sziszifuszi követ
hasztalan várok rád
csak a halál jöhet tör rám
egy váratlan éjszakán
az egyedüllét bennem
felakasztotta magát
ott csüngök mint
egy kint felejtett fogason
órákig tizenkettőt üt
az óra kimerített nagyon
kiterített mint a halottas
ágy feketén meredek
a föld felett ellep a gyepe
a harmattól csuromvízesek
gyere éjszakára egy
személyre bemelegítek
forró a kályhám lelkem
ad tüzet izzik a magány
gyere lepj meg lépj be
a tücsök mint én fura
egy szerzet szikkadt kopár
mezőn tengenek lengek
jön a tél túléltem vagy megfagyok
takarj be talán életben maradok
már alig élek pislákoló
szentjánosbogár mint egy
sírkő olyan hideg a szám
hideg a szám hideg a szám
ha jön a tavasz felolvad
ha megcsókolsz talán
lelkem csúcsán napfényre
kusznál por a porral egyesülünk

mi majd újra
ne hagyj itt árván
gyere velem legyél
te a szemfödelem
hátadnak dőlök
a fa minden ága csupasz
csillagterhes ég
megrázom hulljanak
fényes temetés
mondj értem egy imát
hajnalom voltál alkonyom
is te légy könnyem
szárad arcodon

LÓVERSENY

kezdem hogy kezdhessem
várom a véget
lassan tisztul a kép
még a nem használt
labda is leereszt
ilyen az élet
nem írta fel senki
mégis lassan lejár
az idő fogát feni
reményünk csak annyi
amilyen időket élünk
még az ő foga is szuvasodik
amalgámmal betömöm neki
nem haladok a korrallal
hosszú kínokkal
teli halállal halsz
de cserébe könnyű álom vár
megszenvetél érte
életed minden cseppjét
fölhasználtad semmit
se a rothadásnak

a bogarak haljanak éhen
utolsó vacsora utáni tor
ahol az étel én vagyok
s aki a szájából kiköpi
undorodva az is én vagyok
én hánytatom meg magam
én fogom hátra a hajam
s mint egy féreg fordul
ki magamból az értelem
undort kapok
sokszor magamat sem
de téged sem értelek
a lélekben ott a vágy
a nemgondolkozásra
az elcsendesedésre
kikapcsolom az agyam
csápjaim összehúzó
engem már nem érdekel
vers zene se tánc
mű művészetek sora
teszi sírba pettyhüdt létem
a holnap embere nem fog
dalolni s a legszörnyűbb
hiányozni sem fog senkinek
rezdüléstelen arccal nézzük
hogy rothad el bennünk a szép
a tiszta az ami ép
a homoksivatag kopárságánál
csak szívük pusztasága rémesebb
szemembe ment egy homokszem
nem látok vagy csak tévedek
hogy az élet messze menekül
hisz ezek az emberek
már nem is emberek
semmit sem éreznek
szemellenzős
vágta az élet
az utolsó a nyertes